

РЕШЕНИЕ

№ 4062

гр. София, 21.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 01.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Сточева, като разгледа дело номер **3127** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл.от АПК, вр. с чл. 186, ал. 4 от ЗДДС.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя А. Д. против Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № ФК-С969-0454323 от 08.03.2021г. на началник отдел "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС / е наложена принудителна административна мярка - "запечатване на търговски обект – магазин "Мекица и кафе 2", находящ се в [населено място], [улица], за срок от 14 дни.

Жалбоподателят релее доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при съществени нарушения на материалния закон, съществено нарушение на процесуалния закон и несъответствие с целта на закона - основания по чл. 146, т.т. 3, 4 и 5 АПК. Излага подробни съображения в подкрепа на своите твърдения. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят- [фирма], редовно призован, се представлява от адв. Истаков, който поддържа жалбата. Претендира разноси, за което представя списък.

Ответникът, началник отдел "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, редовно призован, се представлява от юрк.Н., която

оспорва жалбата. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 500лв., съобразно представен списък и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

На 01.03.2021г. в 17.25ч. е извършена проверка на търговски обект по смисъла на §1, т.41 от ДР на ЗДДС-магазин „мекица и кафе 2”, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК]. При проверката е констатирано, че търговецът в качеството си на задължено лице по чл.3 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006г за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства /Наредба № Н-18/, не регистрира и отчита всяка извършена продажба на стоки и услуги от търговски обект чрез издаване на фискални касови бележки от въведеното в експлоатация за обекта фискално устройство/ФУ/, с което е допуснато нарушение на разпоредбите на същата наредба и ЗДДС. При проверката е установено, че при извършена контролна покупка от Ф. Р., инспектор по приходите, на стойност 13,40 лв. на 01.03.2021г. в 17,25ч. на 2 бр.капучино и 2 бр. мекици, не е издаден фискален бон от монтираното и в работен режим фискално устройство //ЕКАФП/ в обекта модел „Т. А-19” с ИН на ФУ № ЗК 148367 и ФП № 00501895, с рег.№ на ФУ в НАП-4411264/11.05.2020г., нито от кочан с ръчни касови бележки, отговарящ на изискванията на Наредба № Н-18. Покупката е извършена преди легитимацията на проверяващите, заплатена в брой и лева. След легитимацията на проверяващите от ФУ е отпечатан КЛЕН № 014264/01.03.2021г., от който е видно, че сумата от 13,40 лв. не е отразена като регистрирана чрез издаване на фискална касова бележка в момента на плащане на сумата. Установено е и наличие на касова разлика в размер на 85.80лв между наличните парични средства в касата и тези, маркирани във ФУ. Изброена е касовата наличност и е съставен опис на парите, от който е установено, че парите в касата са в размер на 220,50 лв. Разчетената касова наличност, съгласно дневен отчет е в размер на 134,70 лв. При съпоставка на двете стойности се установява положителна разлика в касовата наличност в размер на 85,80 лв. в повече.

Констатациите са обективирани в Протокол за извършена проверка на 01.03.2021г.

На осн. чл. 186 от ЗДДС на жалбоподателя е наложена оспорената ПАМ. Органът е приел, че жалбоподателят попада в обхвата на чл. 3, ал. 1 на Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажбите в търговските обекти чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, като неспазвайки реда за издаване на съответен документ за продажба по установения ред е допуснал нарушение на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, вр. чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" ЗДДС.

В мотивите на оспорената заповед се приема, че жалбоподателят попада в обхвата на лицата посочени в чл.3, ал.1 от Наредба № Н-18 и като такова е длъжно едновременно с получаване на плащането да предоставят на клиента издадената фискална касова бележка. Въпреки, че е запознат с изискванията за този вид дейност, той е допуснал и извършил административно нарушение, с което засяга основния ред при тази дейност. Това означава, че създадената организация в търговския обект няма за цел и не води до изпълнение на установените правни регламенти, което води винаги до негативни последици за фиска. Именно поради това, органът е приел, че ако не бъде наложена ПАМ то съществува възможност от извършване на ново нарушение (индикирано до

ново отклонение от данъчно облагане), от което за фиска на държавата биха произлезли значителни и трудно поправими вреди. Срокът на наложената ПАМ е съразмерен на извършеното и е съобразен с целената превенция за преустановяване на лошите практики в обекта, както и необходимото време за създаване на нормална организация за отчитане на дейността от търговеца. Ето защо е счел, че целта на този ПАМ е промяна в начина на извършване на дейността в конкретния обект, като прекият резултат е правилно отчитане на дейността, а индиректният - недопускане на вреда за фиска. За извършване на тази промяна на дейността е необходим срок, като органът е счел определеният размер от 14 дни за подходящ.

С оспорената заповед не е допуснато предварително изпълнение на наложената ПАМ. Заповедта е връчена на 12.03.2021 г. на Н. Д. П., в качеството ѝ на управител на [фирма]. Жалбата, с която е инициирано настоящото производство е подадена на 22.03.2021г. до Административен съд София град.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена от надлежна страна при наличието на правен интерес, в законоустановения срок, считано от датата на връчване на заповедта, с оглед на което се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

След извършване на служебна проверка, съдът установи, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при спазване на процесуално правните норми за издаването му.

Между страните няма спор по фактите свързани с извършената проверка, както и не се оспорват приетите доказателства.

Административният орган е приел, че са нарушени разпоредбите на чл. 25, ал. 1 вр. чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на Министъра на финансите и чл. 118 от ЗДДС, и на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. а от ЗДДС е наложил принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1 от ЗДДС.

Съдът намира, че при правилно установени факти оспорения административен акт е постановен в противоречие с целта на закона – определен е срок на ПАМ в размер на 14 дни за нарушението, което се установява от констатациите на контролния орган, като не са изложени мотиви относно необходимостта за действие на мярката в такъв срок. В заповедта бланкетно е посочено като основание, че запечатване на обекта в срок от 14 дни в достатъчна степен ще защити обществените интереси и постигне целите на закона относно превъзпитание на нарушителя, но изложеното не може да се определи като мотиви, тъй като представлява цитиране на основни принципи при прилагане на административната принуда, а не е посочване на конкретни факти, обстоятелства или съображения свързани с поведението на нарушителя, с други негови предходни нарушения, обусловили определянето на конкретната степен на административната принуда, в случая срока за налагане на ПАМ.

Мотивите, съгласно които срокът е съобразен с факта, че при продължаване на това нарушение за бюджета биха произлезли значителни и труднопоправими вреди отново са бланкетни, не са относими към конкретното нарушение и нарушителя и от тях не може да бъде обоснован извод какви по размер и начин на причиняване са значителните и труднопоправими вреди презюмирани от административния орган. Не е съобразена и конкретната икономическа обстановка, като ноторно е известно, че вследствие на обявеното извънредно положение, свързано с корона вирусната инфекция, е значително ограничена работата на такива търговски заведения и

затварянето за 14 дни ще се отрази негативно в икономически и социален аспект за работещите в него. Една такава мярка ще се окаже несъразмерна с целта на закона. Освен това не може срокът на принудителната мярка, която има санкционен характер, да бъде обвързан с мотив, че този срок ще е достатъчен на жалбоподателя да създаде нормална организация за отчитане на своята дейност.

Също така съдът счита, че непосочването на фактическите основания за издаване на ПАМ по отношение на конкретното дружество, представлява съществено нарушение на административно производствените правила, тъй като не дава възможност на съда да прецени дали са налице предвидените в закона предпоставки и нарушава правото на защита на страната, която следва да е запозната с твърденията на органа по фактите, за да ангажира доказателства в обратна посока.

Непосочването на конкретни мотиви относно срока, за който се налага принудителната административна мярка, съставлява нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, тъй като лишава съда от възможност да установи дали актът е постановен в съответствие с целта на закона - чл. 146, т. 5 от АПК. Изискването на закона за излагане на мотиви относно размера на срока, за който е постановена ПАМ не се преодолява с налагане на мярка в срок към една втора от установения от закона. След като законодателят е предвидил срок до един месец за налагане на тази мярка, то административният орган е бил длъжен да обоснове защо е определил точно размер от 14 дни на срока на мярката. Като не е изложил факти и мотиви относно цитираните обстоятелства имащи значение за определяне на срока на ПАМ, съдът не би могъл да прецени дали административният орган е упражнил правомощията си в съответствие с целите на закона, което е едно от основанията, посочени в чл. 146 АПК, за оспорване на индивидуалните административни актове. Това нарушение е особено съществено и е основание заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна. В този смисъл е и Решение № 3983 от 29.03.2021г. по адм.д. № 12153/2020г. на ВАС, VIII отд.

Предвид изложеното съдът намира жалбата за основателна. Оспореният административен акт, като неправилен следва да бъде отменен.

Съдът намира възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение в размер на 500 лв. за неоснователно, тъй като размерът на същото е съобразен с фактическата и правна сложност на делото и е в съответствие с чл.8, ал.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. При този изход на спора на жалбоподателя се дължат реално сторените по делото разноси в размер на 550лв., от които 500 лв. възнаграждение за адвокат и 50 лв. държавна такса.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя А. Д. Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С969-0454323 от 08.03.2021г. на началник отдел "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) е наложена принудителна административна мярка - "запечатване на търговски обект – магазин "Мекица и кафе 2", находящ се в [населено място], [улица], за срок от 14 дни.

ОСЪЖДА ЦУ на НАП да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя А. Д., разноси в размер на 550 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: